

**PRODÁM
ZDĚNOU CHALUPU
ve Sklenařicích**

Cena dohodou

Tel. 0432/591536 - prodejna MINOR, J. Hanyková

**Upozorňujeme své čtenáře,
že jsme byli nuceni vzhledem k celkovému zdražení
ZVÝŠIT CENU VĚTRNÍKU NA 10,- Kč.**

Děkujeme za pochopení.

Zpravodaj MěÚ Vysoké n. Jiz. - Větrník 1 - 2/1999 vedoucí redaktorka
Ludmila Hnyková, náklad 400 ks, cena 10,- Kč. Příspěvky zasílejte do každého
3. v měsíci na MěÚ ve Vysokém n. J. PSČ 512 11.
V roce 1999 vytiskla Tiskárna GLOS Semily, s.r.o. - tel./fax: (0431) 624584.

VĚTRNÍK

ZPRAVODAJ MĚSTSKÉHO ÚŘADU
VE VYSOKÉM NAD JIZEROU

Leden - únor 1999

Dětské oči ❀

*Dnem i nocí na tobě přímou vím
dvě malé rozzářené oči.
Každé tvé slůvko chytají malé uši,
a kam se hneš, tam za tebou se točí.
Dvě malé ručky pousmějí se s tebou
do každé chlapecké rachoty
a malý kluk si přitom tiše snívá,
že jednou bude přesně jako ty.*

*Jsi toho mládencečka idol,
nejlepší, moudřejší nad mudrce,
silný a bez bázně a hany,
s hrdinským, nejakvilejším srdcem.
Věří ti jak nikomu v světě,
jsi mu mírou vši láské dobroty,
chce být ušim, co vidíš dítlat tebe,
jenom co vyroste jako ty.*

*Dvě malé oči jsou pořád dokola
a slepě věří, že jsi dokonalý.
Dnem i nocí je z tebe nespouští
budoucí velkých, co je zatím malý.
Nezapomínej, že jsi příkladem
pravdy a lásky, smíchu i lopoty.
Den za dnem stojíš jako vzor
tomu, co jednou bude jako ty.*

ZPRÁVY z městského úřadu

Vážení občané, milí čtenáři,

máme před sebou celý rok 1999. Právě v tomto roce začínáme již třetí řádné volební období samosprávy. Konec roku 1998 a začátek roku 1999 začal pro mě něčím velice cenným, a to projevem důvěry většiny občanů. Za to vám všem upřímně děkuji. Jsem si vědom, že starosta s dobrým zázemím spolupracovníků, zastupitelů a občanů, kteří mu věří, dokáže mnohem víc dosáhnout a udělat pro své občany. Na základě této zkušenosti je třeba si uvědomit, v jak krátkém čase jsme ušli velký kus cesty, na který se můžeme s hrdostí ohlídnout. Uprostřed této činnosti prožíváme každý z nás i své všední denní starosti a radosti, své úspěchy, zážitky, lásku, nadšení, stejně jako prožitky zklamání, pohry, bolesti a tragédie. Zvláště tyto druhé chvíle si vyžadují velkého pochopení. Pomáhat proto lidem, aby ce nejlépe prožívali ony různé chvíle životních radostí, je velmi správné a dobré. K tomu vám přeji štěstí, neboť je v něm síla, naděje, neboť v ní je víra, láska, neboť bez ní je člověk sám, ale ze všeho nejvíce vám přeji zdraví, neboť bez něj není ani naděje, ani štěstí, ani láska. Ať váš život plyne opravdu radostně ve společnosti šťastných lidí.

Jindřich Matura
starosta města

Zasedání MZ

Dne 7. 12. 1998 se uskutečnilo 2. zasedání MZ. Na tomto zasedání byla projednávána tato problematika:

- změna k. ú. města
(v katastru Helkovice)
- jednací řád MZ
- odměny pro funkcionáře města
- přidělení bytů z majetku města (byty byly přiděleny paní Martincové, panu Šalďoví a panu Nesvadbovi)
- pozemky z majetku města
- jmenování předsedů komisí
- problematika ČOV THÉ

Nově jmenování předsedové komisí (poradních orgánů starosty) měli za úkol do 21. 12. 1998 ustanovit personální obsazení. Dovolujeme si představit návrhy jednotlivých komisí a stručně nastínit možnosti jejich činnosti.

Komise finanční:

Marie Truncčková - předseda
Karel Bárta - člen
Eva Čechová - člen

Tato komise je ze zákona povinná. Její činnost se týká veškerých finančních operací města jak v poloze příjmové, tak výdajové. Komise by měla předložit návrh rozpočtu města. Měla by iniciovat opatření, která by byla zdrojem příjmů pro město.

Komise k projednávání přestupků:

Alfred Adametz - předseda
Ing. Jiří Bartoš - člen
Jaroslav Havelka - člen
Jaroslav Kučera - člen

Vedení této komise vyžaduje zkoušky z odborné způsobilosti. Přestupková agenda je vykonávána v rozsahu čl. 1 Rozhodnutí přednostky Oků v Semilech č. 15/97 ze dne 1. 9. 1997

Komise kontrolní a revizní:

Vladimír Vodsedálek - předseda
Martina Poloprutská - člen
Ing. Ivan Hanuš - člen
Josef Matara - člen

Tato komise je povinná ze zákona. Činnost této komise spočívá v kontrole veřejného dění týkajícího se „žinnosti města“

Komise životního prostředí:

Pavel Žanta - předseda
Ing. Pavel Štěpánek - člen
Jiří Poláček - člen
Bedřich Čech - člen

Tato komise by měla řešit problematiku veřejné zeleně města, problematiku likvidace odpadků, problematiku údržby krajiny. Měla by navrhnout řešení hospodaření s lesy v majetku města aj.

Komise zdravotní a sociální:

Dr. Dalibor Dunda - předseda
Inka Doubalíková - člen
Věra Hejduková - člen
Iva Rehořová - člen
Svatava Hejralová - člen
Jindra Kellnerová - člen
Jiřina Čermáková - člen
Marie Poloprutská - člen
Hana Raková - člen
Soňa Demlová - člen
Alena Chmelíková - člen
František Knop - člen

Tato komise by měla řešit sociální problematiku občanů města. Např. obsazování

DPS, soc. výpomoci, pečovatelskou službu atd.

Komise kulturní, sportovní a turistického ruchu:

Jiří Doubalík - předseda
Ludmila Hrynková - člen
Iva Rehořová - člen
Vladimír Hladík - člen
Svatava Hejralová - člen

Tato komise by měla koordinovat za město spolupráci s muzeem, redakcí Větrníku, DS Krakonoš, městskou knihovnou, TJ Vysoké nad Jizerou a ostatními spolky.

Zpráva z muzea

Přehled činnosti Vlastivědného muzea pro Vysoké n. J. a okolí v roce 1998

Provoz muzea zajišťovali po celý rok dva pracovníci Vlad. Hladík a Jana Vaváčková, v sobotu a v neděli a o svátcích vždy jen jeden z uvedených pracovníků.

Návštěvnost a tržby

Vstupné pro dospělé	20,- Kč
studentů a důchodců	10,- Kč
žáci	5,- Kč
místní	3,- Kč
Muzeum navštívilo celkem 12096 osob, z toho	
za plné vstupné	4525 osob
za snížené vstupné	2246 osob
žáků	4054
žáků místní ZŠ	41
dětí předškolního věku	1230

Odevzdáno celkem Kč 169.180,- Kč vč. prostředků od ČT za zapůjčení betléma do kláštera v Břevnově (odkud se vystihl 1. adventní koncert).

Spolupráce s ostatními muzei, památkami a vědeckými pracovišti, studijní návštěvy. Nově navázan kontakt s muzeem v Počátech u Pelhřimova, zapůjčen betlém ručně malovaný Nyčův na výstavu do Hradce Králové, další zapůjčka Muzeu Skla a bižuterie do Jablonce n. Nis. a Muzeu východních Čech pro výstavu daguerotypů do Hradce Králové. Státní okresní archiv Semily od nás převzal archiv z pozůstatosti po V. Koldovském. Studijní návštěvy zaměřeny na osobu Boženy Škrábálkové, popravené nacisty, žáci místní ZŠ navštívili muzeum a zajímali se o legionáře a odboj za 1. světové války a sochy a památníky na Vysoké. Další studij. návštěvy zaměřeny na založení SKI klubu, historie lyžování (výročí), historie nemocnice (výročí), staré tisky, lidové písně, divadlo, mlýny, Navarov, Nistějka, staré žací nástroje, staré tisky, staré hračky, historie města, ruční práce a folkloru. Chráněná krajinná oblast Jizerské hory-spolupráce na výstavě o působení člověka v krajině. Navazujeme (zatím bezúspěšně) kontakt s galerií moderního umění Praha, abychom mohli uspořádat expozici našemu slavnému rodákovi Dr. Vincenci Kramářovi, který by si zasloužil v našem muzeu daleko více pozornosti. Rovněž tak se nepodařilo na jediné adrese, kterou jsme měli k dispozici, navázat kontakt s jeho potomky.

Restaurování a opravy

Navázan kontakt s knihářem - oprava starých tisků - zatím jeden tisk hotov. Podě-

kování patří i Ing. Josefu Hejralovi za opravu betléma J. Metelky a p. Nečáskovi Petřovi za opravu rámeč obrazů a j. pomoc.

Práce na expozicích

Nové vitriny pořízeny a osazeny materiálem k odboji, m. j. zahraniční letci RAF z Vysocka.

Reklama a informace - pomáhá počítač

Pro zpestření prohlídek i pro reklamu vydáno mnoho typů letáčků k historii města i současnosti a k expozicím v muzeu.

Propagace turismu

Za vydání popisu mapky k Výchárkovému okruhu Nistějky patří díky Mgr. T. a M. Jaklovým. Prodává se v muzeu, cena 5,- Kč.

Sochy a kříže

Pořízen nový soupis, předán na MěÚ, Vysoké, Sklenářce, Těch. S. Ves, Věstně pomníků, památníků a božích muk. Vše vyfotografováno, zbyvá fotografovat ve Sklenářce.

Inventoryzace shřívkových předmětů a zpracování shřívků na počítači

Začátkem června byl nainstalován program a začalo zpracování dosud zinventurovaných předmětů na počítači. Do konce roku se podařilo zapsat takto cca 2500 předmětů a k tomu celou inventuru rukopisů v počtu 410. Pokračuje se na inventurách trojrozměrných předmětů podle úložných míst. O instalaci programu a další cenné rady se zasloužil Mgr. Pavel Vondra.

Bezpečnost exponátů

Navíc přidány mříže ve zadním traktu budovy (okénko a dveře), veškeré expozice v muzeu jsou natočeny na video a některé navíc vyfotografovány.

Výstavy v muzeu v roce 1998

Betlémy, jesličky, vánoční zvyky, Křest kněží Šel postník..., Hliněné nádoby a formy pro potisk látek, velíkonoční výstava, Nepál-Indie, přednáška s diapositivy o Himalájích, Lepené obrazy a hry I. Vodsedláka, Tradiční zvyky letní doby s předváděním technik, Akvarely Jana Pavlíčka, Výstava k 95. výročí založení Ski klubu.

Výstavy v muzeu '99

Od 15. 12. 1998 do 28. 2. 1999

výstavní síň muzea

Výstava betlémů a vánočních zvyků

Březen až listopad 1999

výstavní síň muzea

Výstavy z depozitáře muzea

Prosinec 1999

výstavní síň muzea

Betlémy, jesličky, zvyky na Vánoce

Březen až duben 1999 v galerii muzea

Výstava neprofesionálních výtvarníků

Květen až červen v galerii muzea

Výstava fotografií Jiřího Hladíka

a kreslený humor Petra Urbana

Červenec až srpen v galerii muzea

Výstava neprofesionál. výtvarníka

Karla Haase

Září až říjen v galerii muzea

Obrazy a plastiky ze sbírek muzea

Jana Váňáčková

Z činnosti Mysliveckého sdružení Kalifornie ve Vysokém nad Jizerou

MS Kalifornie myslivecky hospodáři na honitbě o rozloze cca 530 ha na katastrálním území Vysoké n. Jiz. a Stará Ves, Honitba je smíšená. Vzhledem ke své výměře není tvořena souvislejším lesním porostem, který by zabezpečoval pro zvěř dostatečně krytí a kde by se zvěř dlouhodobě zdržovala. Příhraniční lesy naší honitby slouží proto pouze jako přechody pro migrující zvěř černou a vysokou do sousedních větších honitb. (Zlatá Olešnice, Rožtoky, Sklenářice). Tato skutečnost také ovlivňuje zavěšení honitby. Z užitékové lovné zvěře převládá zvěř srnčí a zvěř zaječčí.

O mysliveckou práci v honitbě se stará 10 členů mysliveckého sdružení.

Vysočtí myslivci se rozhodli již před dvěma lety, že se pokusí navýšit v honitbě zdecimované stavy zaječčí zvěře a rozhodli se tuto zvěř nelovit. V roce 1998 se rozhodli zakoupit 5 párů zvěře zaječčí a tuto zvěř vysadit v honitbě. Tomuto záměru podřídili vše. Zřekli se „nároka“ na zvěřinu, nepořádali společné hony na drobnou, uspořádali organizačně velmi náročnou akce (zvěřinové hody), které přinesly do spolkové pokladny finanční prostředky na nákup „nové zaječčí krve“.

Dne 8. 1. 1999 uskutečnilo MS Kalifornie svůj záměr. V jihovýchodní části své honitby vysadilo 5 párů zvěře zaječčí. Do svého záměru investovalo MS částku přes 20. 000,- Kč tj. celkový roční příjem z činnosti. Ten, kdo zná dobrovolnou činnost spolků/obecní, jistě pochopí, co tato

částka představuje. Při této příležitosti je třeba poděkovat jménem všech členů MS všem, kteří každý svou měrou pomohli uskutečnit pro někoho možná nevýznamnou maličkost. Poděkování patří honebnímu společenstvu (majitelům honebních pozemků), vedení ZD Horal ve Vysokém nad Jizerou, městu a především „drahým polovičkám“ členů MS, které s pochope-ním projevují trpělivost a toleranci s pracovní, organizační a někdy i náročnou „společenskou činností“ svých zákonných i nezákonných protějšků ve prospěch dobré věci, ve prospěch přírody a myslivosti.

Za MS Kalifornie

Ing. Pavel Štěpánek, jednatel MS

Víte, že...

ve Vysokém nad Jizerou bylo otevřeno Centrum zábavy?

Po uzavření průmyslové prodejny v nákupním středisku Jednoty zůstal veliký prázdný prostor. Pronajal si ho pan Luděk Váňa z Benčeka a vybudoval zde zábavní středisko pro mladé všech věkových kategorií. Jsou tu různé videohry, teenagery, kulečnický - pooly (s děrami) i karamboly (bez děr), šipky a dokonce i bowling. Hry se budou podle potřeby měnit. Všechny automaty jsou pouze herní, nehraje se o peníze. Centrum je doplněno malým barem a podávají se pouze nápoje nealko - i alkoholické.

Centrum bude otevřeno denně od 14 hod do 02 hod. Správcem a vedoucím střediska je pan Robert Kodejška.

Příďte se podívat a posadit se sami.

Co se nám líbí a co se nám nelíbí

Silvestr i se starým rokem je za námi. Nezástalo z něj nic než nečistota na místech, kde se nejvíce stílelo, hlavně okolo nejrozumnějších pobostinství. Někteří „hospodáři“ ten svinčík uklidili, některé známé firmy zase na klád kašlou. Ted mají šleštil, že napadli nově sněh a všechno zakryl.

Už bylo mnoho napsáno o volné pobíhající pšech, o nečistotě v parku, po různých cestách a v nejbližším okolí činžovních domů. Často nás mnozí občané upozorňují, že bychom měli do Větrníku napsat i o různých nebezpečných pšech (např. manžetů Pokorných), kteří napadají děti i dospělé. Vážení občané, pokud se s něčím podobným setkáte, vystupte z anonymity, zajděte na MěÚ a ing. Bartoňovi oznamte, co se vám přihodilo. Příslušná komise bude moci řádně zakročit. Ale jak říká staré dobré přísloví: „Kde není žalobce, nemůže být ani soudce.“

Redakce

Stav penzionu pro důchodce k 1. 1. 1999

Počet bytů 18

Počet obyvatel 21 + rodina domovnicka

Během roku zemřeli 2 obyvatelé (př. Siebrová, pan Grosman), odstěhovali se také 2 obyvatelé (př. Kobrová, p. Grosmanová) a jeden pokoj zůstává volný, je rezervovaný od 1. 2. pro novou byvatelku.

Školní okénko

ISS

Burza středních škol v Turnově

Konala se již podruhé, žáci základních škol na ní dostanou informace o studijních a učebních oborech na školách semilského okresu. Když jsem zjistil, že jsem byl vybrán, abych reprezentoval školu na Burze středních škol, byl jsem mile překvapen. Žil jsem totiž zkušeností z předcházejícího ročníku v Semilech. Dobře jsem věděl, jaká je to záhava, ale také práce a odpovědnost. Letošní burza se konala v Turnově. Tam nás odvezl školní autobus, ve kterém s námi cestovaly i děti z vysoké základní školy.

V Turnově již na nás čekala plně vybavená třída. Byly zde naše počítače, psací stroje, tiskárny a různé práce našich studentů, makety součástek automobilů a další předměty a pomůcky z naší školy. Všechny tyto věci sem byly převezeny a umístěny den před akcí. My jsme po příchodu upravili již jen několik maličkostí a mohli jsme přivítat první návštěvníky. Od otevření naší „svatyně“ až do pozdního odpoledne jsme byli plně vytíženi. Neustále k nám proudily skupiny žáků, staudentů, rodičů a přátel školy. Všichni se vyptávali a dotazovali. My jsme se snažili odpovědět na všechny otázky týkající se naší školy. U brány našeho království jsme každého informovali o naší expozi-

ci. Návštěvníci pak vyzkoušeli dovednosti mých spolužáků z obchodní akademie nejen u počítačů a psacích strojů, ale i v ostatních administrativních pracích. Na druhé straně třídy vysvětlovali mistři a učitelé vše, co se týkalo oborů automechanik, autoelektrikář a opravář zemědělských strojů. Naši snahu dovršily spolužačky z rodinné školy, které nabízejí výborné saláty, chlebičky, chuťovky a nápoje. Na náš trojlístek se chodili dívat nejen návštěvníci, ale také učitelé a žáci z ostatních škol, které vystavovaly na burze. Všem se naše expozice líbila a mnozí nešetřili slovy chvaly.

S letošní burzou jsem spokojen, byla pěkným zpestřením mých školních dnů. Škoda jen, že patřila k mým posledním.

Petr Rýdval, IV. OA

ZŠ

Krásná zima

Ráno, když jsem se probudila, nevěřila jsem svým očím. Stála jsem u okna a obrovský sněhový jazyk mi připadal jako moštěná vlna v bouři. Naše městečko se přes noc proměnilo téměř v severní pól! Ještě nedávno viditelnou zahradu se spícími květinami přikrylo sněhové peří z roztrhání Krakonošovy teplé peřiny. Sněhové vločky se vozily na meluzíně, která zároveň malovala do červená tváře „vysokým Eskymákům“. Přes malé květinčky, které přes noc namaloval mráz, jsem viděla nadšené tváře malých dětí. Zima je krásná, ale i krutá.

M. Zantová 8. třída

Zimní projížďka

Jsem ve škole, učíme se, avšak pohled na honicí se peříčka odlákal mozu pozornost od učení. Hledím ven z řady zavátých oken, a paní Zima mě vzala na projížďku zasněženou krajinou. Letíme kočárem z mraků, jehož kola pohání pár statných běloušů. Kolem nás se snáší stovky, snad tisíce, ba dokonce milióny sněhových vloček, které Meluzínka prohání sem a tam. Začalo zvonit, kočár, koně, paní Zima, vše je pryč. Jen za řadou zavátých oken nepřestává poletovat sníh. A bílé závěje zvětšují svůj objem na pohůtky bílého prašanu.

K. Fialová 8. třída

ZIMA

Po probuzení se ještě ospale podívám z okna a spatřím nádherný zimní obrázek, který se hýbe. Sněží, vítr fouká, auta pomaloučku jezdí, občas i zapadnou do závěje. V tomto lákavém bílém obraze se rád projdu. Metrové závěje, jimiž se bořím, mi zpestřují procházku. Občas do závěje skočím a... buch, ta bílá vrstva složená z tisíců malých krystalů mi připadá, že skoču do deseti naskládaných peřin.

J. Haba 8. třída

Úspěšní „HISTORICI“

Na podzim školního roku 1998/1999 vyhlásilo Okresní muzeum Českého ráje v Turnově historickou soutěž uspořádanou u příležitosti 80. výročí vzniku samostatného Československa.

Z naší školy jsme se rozhodli pro účast 8. a 9. třídy. Soutěž byla regionálně zamě-

řená, ale obsahovala i otázky týkající se učiva o 1. světové válce. Účastníci se mohli jednotlivě nebo pětičlenná družstva. Přes neptížeň podzimního počasí žáci zmapovali pomníčky padlých v 1. světové válce ve Vysokém nad Jizerou, Třtí, Roprachticích, Roztokách u Semil a Helkovicích. Čerpali informace také z vysocového muzea, z obecních kronik, i z vyprávění předků. Odměnou za vynaložené úsilí bylo zařazení několikastránkové práce doplněné fotografiemi žáků 9. třídy (Jana Večerníková, Ondřej Pražák, Ondřej Hlázka a Ladislav Kobes) mezi prvních pět nejlepších prací v okrese Semily v jejich věkové kategorii. Dne 4. prosince 1998 byli úspěšní žáci pozváni do Okresního archivu v Semilech, zde obdrželi nejenom pěkné diplomy, mapky, informační materiály o okrese Semily, ale pan ředitel Navrátil jim umožnil nahlédnout do vzácných archivních dokumentů a místností. Další odměnou jim byl zájezd do Parlamentu ČR. Prohlídka hlavních prostor směřovny byla spojena s vykladem odborného průvodce a následovala beseda s poslankyní pro školství, vědu a vzdělávání PhDr. A. Svobodovou. Nechyběla ani předvánoční procházka po Karlově mostě, Malé Straně a Pražském hradě. Myslím si, že je třeba poděkovat jak účastníkům této soutěže, kteří dokázali, že lze strávit čas také jiným způsobem než u televize nebo videa, tak i organizátorům soutěže. Ti získali díky soutěžícím mnoho cenných informací a zároveň se pokusili nenásilnou a přitažlivou formou u těchto dětí probouzet zájem o naši minulost.

Eva Nesvadbová

Z KULTURY

Au revoir,

končil svůj článek o setkání s francouzskými ochotníky v minulém čísle ing. Ivam Hanuš. Shledání se uskutečnilo za 2 měsíce po divadelní přehlídce KDP ve Francii. Jak, za jakých podmínek a s jakými výsledky? Na to jsem se zeptala ing. Josefa Hejrala, „počítačového kronikáře“ DS Krakonoš.

Kdy vypukla akce „směr Francie“

10. 12. 1998 v 18. 10 h odjezd z Vysokého. Venku mrzlo, autobus naložen až po střechu, příslušné sekce v pohotovosti, 3x kolem kostela a hurá do Francie za Molierem.

Kolik účastníků vyjelo? 27 členů Krakonoše, 2 zástupci a zároveň tlumočníci z Vrchlabí a 2 řidiči.

Průběh cesty - noc a den - byl klidný?

Vyjeli jsme ze zimy skoro do jara. Cestou sněhu ubývalo, ležet už jen poprašek na polích, teplota stoupala nad nulu, začalo přest, sem tam i mlha a pomalu se začala zelenat tráva a nad tíměť jámi krajina se vyhouplu sluníčko. Nic už nepřipomínalo sv. Lucii, spíš čas předvelikonoční a radost z kráske. Vánoce nám připomínaly už jen koledy, které jsme si s chutí s harmonikou Honzy Vavřky zazpívali, a také jmelí, jehož vůně všude ve Francii plně srážky. Projevil se i „komerční duch“ ryze český, co kdybychom ho natrhali a do Vysokého přivezli asi půl autobusu? Nějak se nám ale na ty stromy

nechtělo. Tak asi přece jen tak snadno nezbohatneme. V 18,40 h 11. 12. jsme na místě, t. j. v ubytovně, nově postavené v Pont Elevegue. Večerní doba ve známé jídelně a hned potom jedeme do Dozule do zkušebny. Vracíme se do ubytovny až před spaním.

Byla noc krásná, májová?, myslím, jak se to zpívá.

Spát šly jen slabé povahy, zdravé jádro vydrželo až do ranních hodin a „probralo“ se všechno od přehlídky ve Vysokém, její odezva mezi odborníky i ochotníky, cesta do Francie, náhoda v mužstvu i vyhlídka do budoucna. Zjistěno, že spánek je vlastně ztráta času, a jednou... se vyspíme do sytosti.

Bylo sobotní ráno svěží pro většinu účastníků?

Pomineme-li nepublikovatelné výrazy některých i vysokoškolsky vzdělaných členů, vstávalo se celkem dobře, většina „svěží“, ale byli i tací „bez věže“.

Zmínili jste se o tiskové konferenci a o uvítání. Mohla bych prosit podrobněji?

Žačala po 10 hod. za přítomnosti mluvčí města Trouville, t. j. zástupkyně starosty pro kulturu, a 2 novinářek. Konkrétní otázky byly tlumočeny, tomu jsme rozuměli, ale když začal mluvit franc. režisér p. Guibert, moc jsme nevěděli, o čem se povídá. Na naší přehlídce tisková konference se nekonala, ale novinářka měla rozhodně více. Hlavně aby celá akce měla odezvu mezi veřejností. V „kolektech“ jsme se dověděli, že na naše představení bylo prodáno asi 300 vstupenek, což prý nikdo nepamatuje, tedy to množství. Cena vstupenek 30 a 50 FRF

(1 Kč = 5,60 FRF!). Uvítání na radnici bylo více než srdečné, už se vzájemně známe, a tak konverzace, zejména pohybová (rozuměj: rukama nohama) nevázla. Přítomen byl i Krakonoš s krojovanou družinou, byly proslovy, dárkování, úsměvy a objímání a nebralo to konce.

A když to konečně skončilo, co bylo dál?

Otěl v Trouville, v domově pro důchodce. Venku bylo teplo, nejméně 15 stupňů, a tak se přemýšleli o koupeli v moři. Jazykových perliček bylo povícero, jedná uvědu. Na dotaz franc. pana Jordana, jak se jmenuje jeho český protějšek, pravíme: Jirka (Pošepný). Francouz se rozesmál. „Jirka“ v jeho jazyce znamená „velký karton“.

Konečně se dostaneme k vlastnímu představení. Jak to bylo se zkoušením, vyhabením sálu, technikou, atd?

Zkoušet jsme začali v 15.00 h. A zkoušíme, až se z nás kouř, došlo k nějakým změnám a budeme hrát bez přestávky. Inu jiný kraj, jiný mrav. Zlí jazykové ale tvrdí, že je to proto, aby diváci o přestávce neutekli. Tak nevím. A zítra nás čeká franc. premiéra.

Ale co „s načatým večerem“? Je teprve sobota!

Byl zcela na úrovni, pozvání k baronce Davidové na večeri. Ta se ale při dobrém jídle, pití a naší „hudební sece“ protáhla také až do ranních hodin. Protože byla doba adventní, pokoušeli jsme se od našich přátel dozvědět co nejvíce o tom, jak se slaví Vánoce u nich. V mnohem podstatném se naše zvyky shodují s jejich. Stromček, dárky pod ním, ale až hodně pozdě večer, ryba, ale také bažant.

Dárky nosí Père Noël, franc. obměna Santa Clause. Francouzské ženy pečivo vánoční nepečou doma, ale kupují. Nejtypičtější je tzv. bílá roláda.

Je neděle 13. 12. - den premiéry - měli jste téma?

Spíš vypukly menší zmatky. Francouz. ochotníci nemají svou scénu (jako my divadlo Krakonoš). Hrlo se v tzv. Casinu v Trouville. Je to vlastně kulturní dům, který si jednotlivé složky pronajímají, nemá stále jeviště, tedy ani oponu, ani technické zázemí, které je v Krakonoši na vysoké úrovni. Nejhorší stav je v osvětlení scény. Naštěstí mají mobilní osvětlovací zařízení. Na velké závěrečné zkoušení nezbyvá čas, protože už v 17.30 h se začínají valit do sálu diváci. Ne však těch „avizovaných“ 300, ale daleko přes 400 osob! A tak nezbyvá, než navázat další řídle. I to se zvládlo a v 18.00 h se začalo. A hrálo se nám dobře, možná lépe než Francouzům, ti měli před svými jistě větší tréma. Až na konci těsně před děkoučkou je náhle úplná mlha. Vypadl hlavní jistič. Díky naší technické sece byl rychle znovu mazozen a úspěch byl dokonán. A ještě jeden poznatek jsme Francouzům předvedli, věc velmi potřebnou - servis, který u nás vykonává „sece na malém sále Krakonoše“, ale ve Francii provedla brilantně B. B. přímou za jevištěm. A Francouzi si pochvalovali.

A co byste řekli na závěr?

Nastala okamžitá likvidace scény, nakládání do autobusu a večere. Po projevech a připitích, kterých se zúčastnila i česká kulturní ataké pí Babanová, dochází konečně na vlastní večeri. Před odjezdem někteří troufalci se šli ještě vykoupat

do moře. Kolem půlnoci dochází na břehu moře k dojemnému loučení. Za zvuků francouz. trub pod vedením mistra Richarda a akordeonem Honzy Vavřky si vzájemně oba ansamblы slibují brzké shledání. Zní svingy i koledy a kolem září vánočně ozdobené prostranství Casina. Smutně nastupujeme do autobusu a jedeme a jedeme... V pondělí ráno 14. 12. ve Fombachu vyběhli jsme na poslední nákup, a shohem, sladká Francie!

Zdálo by se, že jsme za Měšťákem šlechticem udělali poslední tečku. Ale to je omyl. Vysotiči ochotníci připravili na Vánoce českou verzi tohoto Moliérova díla. Hrlo se 25. a 26. prosince. Sama jsem nemohla pro nepřítomnost ve Vysokém divadlo shlednout, a tak jsem využila přítomnosti ing. Josefa Hejrala a zeptala se na jeho názor.

„Rekl bych, že toto představení bylo poznamenáno nedostatkem propagace. Plakáty (kreslené) smýl děš, a tak se mnoho příznivců i z okolí o představení nedozvědělo. Asi jsme také přecenili své síly. Bylo toho v prosinci a ještě před Vánoce hodně a také trochu větší tréma. Hrli jsme přece český a obecnost všemu rozumělo. A jen na závěr: zlaté české a vysoké obecnost! Děkuje!“

A vám, milí čtenáři a milovníci divadla ještě oznamujeme, že se máte na co těšit o Velikonocích. Už se nacrčuje Dřevá pohádka Dálskáby - hříbná ves aneb Zapomenutý čert v režii p. J. Pošepného. Hrát se bude 4. 4. večer a 10. 4. odpoledne.

Luďmila Hryková

Slávčín rok

Slávku Hubačkovou si Vysotiči spojují především s krkonošskými poudačkami, proslulé je např. „Její“ Pyšný Barče. Zájmy paní Hubačkové jsou ovšem širší. Přitom tam, kde vystupuje, není jenom Slávku Hubačkovou - je Slávku Hubačkovou z Vysokého nad Jizerou, reprezentuje i své městečko. Poprosila jsem ji o rozhovor.

Paní Hubačková, je ledem, to lidé obvykle hodnotí uplynulý rok. Jak se dařilo vám?

Loňský rok byl plný práce. Vypomáhala jsem jako pečovatelka v evangelickém domově důchodců v Libici nad Cidlinou, protože tam měli nedostatek zdravotních sester, a při tom jsem se stihala věnovat i svým koníčkům. S poudačkami a písně lidových vyprávění jsem účinkovala v programech, které měly potěšit důchodce a pacienty v různých zařízeních, maminky, děti... Zúčastnila jsem se i soutěží.

Získala jste nějakou cenu?

Moc si považuji ceny, kterou jsem získala na festivalu lidového humoru Šmukáč Vaška Mlýna v Hodoníně v říjnu loňského roku. Byla jsem jednou ze tří oceněných. Připravila jsem si pro tuto příležitost Kozineckou rapsodii z Floriánových úsměvů Prokopa Hásky, s níž jsem vystoupila na galavečeru. Celý festival je moře vyprávění, písniček a dobré hudby, uzavírá ho noční lidových vyprávěčů při buráku a víně, kde se poslouchají i lechtivé příběhy a vtipky. Byl to již VI. ročník, já se až na první

zúčastnila všech, ale cenu jsem získala poprvé. Takže kromě hezkých vzpomínek na přátele jsem si přivezla i krásnou maňovanou vázu ze strážnické keramiky.

Pravidelně se zúčastňujete soutěží O pohárke Svazu českých divadelních ochotníků. Neporušila jste v případě loňského XXII. ročníku tradici?

Neporušila. V polovině března jsem v Hradci Králové s dramaticky zpracovanou poudačkou Prokopa Hásky obsadila druhé místo. Snad se stane tradicí i nesoutěžní přehlídka divadla jednoho herce a jednoaktových her Štronzo v Moravské Třebové, která se vloni konala podruhé. Vystoupila jsem na ní s hodinovým písmem vyprávění Vysoký šlita. Pak mě s nimi pozvali i do Polné, kde jsem účinkovala dvakrát, poprvé s poudačkou koncem srpna, kdy si tamní ochotníci, naši přátelé, připomněli dvě stě let trvání ochotnického divadla.

Jste členkou DS Vojan v Libici. Zahráli jste si?

Šestkrát, mj. v kladrubském zařízení pro postižené, jsme odehráli Šamberkův Blázinec v I. poschodí. Po dermické koncem června mi bylo trochu smutno, hrála bych dál, ale na druhé straně 51 představení je pro ochotníky úspěch.

A co vysoký DS Krakonoš?

Pod vedením pana Pošepného teď připravuje Dálskáby, hříbnou ves aneb Zapomenutého čerta Jana Dedy. S velkou chutí studuji roli Plajzerky. Premiéra by měla být o Velikonocích.

Dostala jste se za hranice?

Spolupracuji s dechovkami Jilemnickou a Semilskou dvanáctkou, mode-

ruji jejich vystoupení. Vloni jsem jich absolvovala kolem jedenácti - s Jilemnickou mj. přehlídku dechových hudeb ve Všené u Turnova, kulturní léto a jarmarky v Jilemnicích, se Semilskou dvanáctkou jsme byli např. v Pohádkovém Jičíně. Se Semilskými jsem začátkem září absolvovala pětidenní zájezd do Choevatska, kde hráli turistům z Čech. Bylo to fyzicky náročné, ale velmi pěkné.

Vystupovala jste ve Vysokém?

Doma jsem třemi poudačkami ozdobila posezení při příležitosti oslav 95 let činnosti vysokého Ski klubu a snad jsem potěšila i důchodce na předvánočním posezení. Moc hezká atmosféra byla také při setkání s divkami z ISS. Ve Vysokém jsem samozřejmě vedla a vedu své Vrabčáky.

Paní Hubačková, děkuji za rozhovor a přeji vám, aby i letošní rok byl pro vás bohatý na setkání s milými lidmi, dobrými přáteli a příjemným obecnstvím.

Alice Sládková

LETOS MNĚ BUDE 100 LET

4. část seriálu historie vysoké nemocnice

4. sloka je o době, kdy jsem už nebyla nemocnicí, ale státní léčebnou kostní tuberkulózy. Všechno o této době vyhlédla a napsala paní primářka MUDr. Blanka Sinkorová.

Již od roku 1941 přicházeli první pacienti s onemocněním kostní tuberkulózy. Byli soustředěni na pavilonu B. V roce 1946 byla postavena prostorná léhárna v ústavním parku s možností využití příznivých klimatických podmínek. Na pavilonu A se dále léčili pacienti s chirurgickým, interním a gynekologickým onemocněním. Dnem 1. 7. 1951 byla Všeobecná nemocnice přeměněna na Státní léčebnu kostní tuberkulózy pod vedením primáře Pavlička.

Ten odchází v roce 1952 a nastupuje primář Panocha.

Z dalších lékařů zde působili Dr. Holas, Dr. Sladký, Dr. Rudolfová, Dr. Rudolf. Dnem 1. 1. 1957 přichází primář Putolov, který zde působil až do konce tohoto provozu. Dále zde pracovala Dr. Ropková, Dr. Šinkorová a Dr. Siebert,

jako vrchní sestra paní Adéla Hanušová. Pacienti přicházeli z celé republiky na doporučení ze středisek nebo otopedických odborníků. Počet lůžek byla celá stovka. Pavilon A sloužil jako „čistý“ oddělení se zavřenou kostní tkání, pavilon B jako „špinavý“ oddělení s nebezpečím nákazy pro okolí. Většinou šlo o dlouhodobou hospitalizaci, často o léčící pacienty s postižením nosných klobouk nebo páteře. Léčba spočívala v podávání antituberkulotik, v dodržování nařízeného léčebného režimu, zajištění dieteticky hodnotné stravy a využívání příznivých klimatických podmínek. Byla velká náročnost na ošetrovatelskou péči. Při dobrém počasí byli pacienti vyvázeni na léhárny, ti odolnější a mladší často celé dny a noci trávili na léhárně umístěné v 1. poschodí pavilonu B. Chodící pacienti trávili během dne mnoho času na léhárně umístěné v ústavním parku. Významnou roli plnila rehabilitační sestra Lonička Schweidlerová při zajišťování dobré kondice u léčících pacientů a u pacientů se zhojeným tuberkulosním kostním procesem nácvikem chůze pomohla k návratu do běžného života.

Pracovní terapii vedla pacienty k nácviku běžných činností i zaplnění dlouhé chvíle. Z dalších zaměstnanců nelze nevzpomenout na rtg laboranta pana Fučíka, sanitáře pana Vodseďálka, zdravotního laboranta pana Smetanu, který rovněž prováděl mikrobiologické kultivační vyšetření pro celý okres.

Za hospodářský úsek musím vzpomenout na dlouhodobé pracovnice paní

Vašíčkovou a paní Vackovou, údržbaře pana Smola, výborného kuchaře pana Mejstara a topiče pana Čivrného. Na konci šedesátých let vyvstál problém při hledání zdroje pitné vody pro Semily. Nakonec bylo rozhodnuto o odběru vody z Vošmady, potůčku pramenícího těsně pod ústavem. V povodi takového zdroje neměl být žádný zdroj infekce. I po čtyřech letech postižených kostní tkání se sazovaly. Vše nakonec vedlo ke zrušení tohoto zařízení. Primář Putolov se aktivně snažil mnohými jednáními o zajištění nového zdravotnického provozu. Nakonec za přispění prof. Karfíka, Dr. Vejvalky a Ministerstva zdravotnictví rozhodnuto o zřízení samostatného zařízení ke zajištění soustředěné péče o ruku. Zbytek pacientů byl postupně převezen do léčebny v Jevíčku na Moravě, většina zaměstnanců našla uplatnění v okolních zdravotnických zařízeních a v září 1972 došlo k uzavření ústavu a zahájení rekonstrukce na nový provoz.

Vzpomínka věnovaná 100. výročí léčebny kostní tuberkulózy

Nemocnice mluví

Nevím, jak se stalo, že nemohu představit pana primáře Putolova na foce. Tak vám ho představím pomocí pacientů, kteří tu leželi, nebo také trochu chodili a leželi se na kostní tuberkulózu. Tak tedy, nápadnou postavou ten pán nebyl, byl vždy šilhavý, chováním malý a přívětivý.

Jeho modré oči byly pro starší pacienty poznávacím znamením. S kolektivem lékařů a sestřiček a se vším, co tenkrát doba zdravotnictví poskytl, se snažil napravit škody, které tato choroba lidem připravila. Pacienti ležící na postelích cvičili a libovali si, někdy našťouli se dlouho a brzy mohli odejít domů. Ti, kteří se již mohli pohybovat, byli lékaři rozdělení do různých skupin podle diagnóz, dovednosti a pokroku. Cvičilo se na pokojích, léhárnách, na louce. Někdy bylo cvičení veselé s různými pomůckami, někdy docela sportovní. Tolik o těch vážných a důležitých věcech. Často docházelo „v mých komnatách“ k docela veselým a záživným událostem. Těba promítání filmů. To se konalo na mé nejdelší chodbě. Byla připravena jako hlediště v městských kinosálech a ku počátku představení zval malý zvonek v ruce sestřičky. Z dalších vítaných činností byla pracovní terapie - cvičení s horními končetinami a pesty. Podle dovednosti uměli pacienti vytvořit i krásné věci. Vyráběli z plexiskla, niti a moduritu. Pak se všechno připravilo na výstavu. Byli to hlavně muži, kteří se této práce ujal a jeden můj sál připravili. Ženy pak vystavily, pověšily a umně uspořádaly výtvořky pacientů zhotovené při pracovní terapii. Jindy se zas konala výstava fotografií. Jednou, bylo to na Mikuláše, se pacienti převlékli do kostýmů a na známé dlouhé chodbě hráli malé, ale moc šikovné výstupy a hry. Mikuláš pak obdaroval pacienty dárky - vzájemnými. Bohužel všem pacientům nebylo tak dobře. Těch, kteří museli ležet

v sádrovém blůzku nebo v jiných „poutech“, mi bylo moc líto a přála jsem si, aby se brzy uzdravili. Málem jsem zapomněla na důležitou složku léčení. Záludek, který se stal středem následujících událostí. V té době u nás pracovaly šikovné paní kuchařky. Příchodem pana kuchaře Mejnara se již mohlo říci „nic lepšího nenásleduje“. Vařil srdcem i umem stejně. Často si něco vymyslel pro radost všech. Jednou dal mezi pacienty kolovat dotazník, v němž by pacienti uvedli jídla z rodného kraje nebo z mamčininy kuchyně. Slyšela jsem, jak se někteří smějí přání jednoho pacienta: povídkovou omáčku s uzeným masem. Právě tento návrh byl uskutečněn a nakonec se stal oblíbeným jídlem. Víím, že pan kuchař vždy dělal, co mohl, a přitom dbal i na předepsané diety. Spokojeni byli pacienti i zaměstnanci. A tak se v té naší léčebně kostní tuberkulózy staralo mnoho lidí o uzdravení svých pacientů.

Loni Schweidlerová

Z HISTORIE dávné i nedávné

Kronika Sklenařická

Rok 1954

Na Velikonoce v Mexiku tanec. Slabá účast na oslavě 1. máje.

Přívod do Vysokého čítal 5 žen, 10 mužů a 12 školních dětí. Zemřel sklena-

řický rodák Oldřich Zítek, stavitel ve Vysokém, v 71 letech.

Stavěl Kramářovu vilu, opravoval kostel v Jablonce nad Jiz. aj. Výborný mariášník. V č. 45 zemřela Anna Urhanová, 72 letá vdova po zednickém mistru, který zemřel v koncentračním táboře v Mauthausenu.

16. 5. proběhly volby do národních výborů. Volilo se ve škole. Nevhodný kandidát mohl být škrtnut, ale uznáno jen vodorovné škrtnutí celého jména. Škrtnutí volebního listku křížem i neúplné škrtnutí vodorovné bylo čítáno za kladný hlas! Vzdor tomu byl odevzdán počet kladných hlasů pod celostátním průměrem. 5 lidí nevolilo, k nemocným se šlo pro hlas do domu, p. Blázková hodila do urny protestní dopis. Předsedou zvolen 23 letý zedník Josef Tomeš i od ONV. Do KNV Vlasta Soukupová, ředitelka střed. školy ve Vysokém.

Medardova kápe-šlo do před Medardem a den po něm a pak celých 6 neděl denně. Jen někdy byl den bez deště, ale ten byl stoupený a zameracený. Jize- ra v Jablonci nijak zvlášť nestoupala. Tak vytrvalé děště pamětníci nepamatují, dle novin bylo tomu tak před 90 lety. Pouť se odehrávala 1. 8. Byly zde 2 stělnice, houpáčka a kolotoč a několik krámků. Počasí bylo pravé poutní, ale jen v neděli, potom zase líto jako předtím.

Žně - velmi opožděné. Denně přší. Žito na poli, na vs. Václava pšenice mokrý v panákách. Ovce nedozrály, nepokoseny. Otava jen ke krmění, sušit nelze.

Iva Rehořová

Půjdem do bálu

Přelýš Vánoce a byl tu masopust. A vysoc- ké bály. Bylo jich dost. Jak pro sál v „Krakonoši“, tak pro sokolovnu. Ta však měla svůj zaběhnutý řád a bály byly jaksi navíc. Tak zbyl na přípravu jen ten jediný den. Rodiče měli hodně napilno, aby do večera byla celá sokolovna ve slavnostním. K tomu ještě stěhování. Naše „residence 3x5 do kostky“ jak říkal tatínek, se musela uvolnit pro kuchyň, jiná tam nebyla, a tak jeden den všechno vynosil na půdu, schoď, jako do třetího patra, a druhý den zase z půdy. A to tolikrát, kolik bálů bylo. Když večer všechno zafilo, na stolech bílé ubrusy, jen přivítat „bálouníky“, začala práce nejdělejší. Tancovalo se jen v botech s koženou podrážkou a ta musela po parketě jen klouzat. Podlaha z peken, jaká byla na sále, by drhla. To tatínek rozvářel ve starém železáku kostky mýdla a tou šlihtou pak posílkal podlahu. Tanečníci ji roztancovali a věřte, „klouzalo to jako po mejdle“. Bály byly veselé. Vysocíci se uměli bavit. Když nám odešli poslední, rodiče si někde v koutku odpočinuli, ale ne dlouho, čekala je další práce. Do večera muselo být všechno zase v pořádku, buď byly dozvuky nebo biograf. Kdo neviděl sokolovnu, jak po takovém bále vypadala, neumí si to vůbec představit. A za týden, nejděle za čtrnáct dní se ten kolotoč okolo bálu opakoval znovu.

Když přistavěli konečně novou kuchyň a výčep, přišel Hitler, válka a zákaz tancování. Tak si tu pohodu nově kuchyně ani neužili. Ale na bály vzpomínali vždycky ve veselém. Proto jedna perlička: Žili v „hlavatišfatech“. Tak trochu povídni. Syn šel do bálu. Otce mu připomínal: „Najez a napij se pořádně doima, ať tam zbytečně neutráčíš!“ A tak poslušný syn na číšnickou otázku - Co si dáme k pití, pane M...? - odpoví „Nic, sem po kafi“.

A. Čefovská

Reakce na příspěvek

S upozorněním na nebezpečí fašismu, nacionalismu a rasismu nelze nesoouhlasit, ale bezvýhradně pouze tehdy, je-li mezi podobné ideologie přičten i komunismus. Ten však ve svém zamýšlení v minulém dvojčísle Větrníku pan Přemysl Špráchal vynechává.

Jde-li o opomenutí, do devadesátých let snad omluvitelné tím, že o komunistické nedostiznosti ve zvěstevch a v genocidě vlastních národů se při školních přednáškách pochopitelně mluželo, jde v apelu na historii v celku ne tak dávnou přesto o opomenutí dosti závažné. I na nepřímé oddělování od sebe tolik si blízkých systémů vlády, jakými komunismus a fašismus bezesporu jsou, by se při bití na poplach zapomínat nemělo. U tzv. ochránců přírody a anarchistů nepochybují o důvodech, proč se kritice komunismu až úzkostlivě vyhýbají. Jejich vzájemná

spřízněnost s komunisty je zde zřejmá. U pana Šprachla pochybovat mohu, ale přesto příspěvek mladého spoluobčana, kterému není vývoj v ČR a ve Vysokém nad Jizerou lhostejný, vítám.

Jiří Doubalík

SPORT

K 95. výročí SKI klubu ve Vysokém nad Jizerou napsal obsáhlé a velice zajímavé vyprávění p. Karel Hampel

2. Část

Ani z pevných let nového století se nedochovalo mnoho zpráv o tom, jak si vedli vysočí lyžaři. Až zimní sezona r. 1902/3 potvrdila, že nespali a že jsou dobře připraveni k velkým činům. Na významnou událost, která tehdy proběhla v terénech ležících město, vzpomíná J. Doubalík těmito slovy: „... byli jsme velice rádi, když pánové Buchar a Rössler, předsedové prvních dvou českých klubů, jilemnického a pražského, uspořádali u nás první závody na lyžích o mistrovství země Koruny české 1. února 1903. Za krásného sněhu a počasí a za ohromné návštěvy se skvěle vydařily. Zvláště byly obdivovány elegantní skoky Norvežana Ing. Steffense... Po závodech jsme začali cvičit skok na lyžích... ve kterém vynikl a po léta byl vítězem učitel Jodas“. Jednalo se tehdy o „VIII. veřejný závod na lyžích“ s mezinárodní účastí.

Osmi závody na tratích různých délek dominoval závod v běhu na 1000 m, vypsaný jako VII. Mistrovství země Koruny české. Tímto závodem se historie lyžování na Vysoce definitivně vymaňila z „informačního stínu“. Známé jména vítězů, ve sbírkách vysokého muzea najdeme i fotografie a precizní propozice odhalují mnohá překvapující fakta. Především nepotvrzují předpoklad, že organizace závodu ležela výhradně na bedrech pražských a jilemnických lyžařů. Posadíme sami:

Předseda komitétu: p. K. Schrötter, starosta města Vysokého n. J.

Věcní rozhodčí: p. V. Rudl-Roudnice
Svor soudců: starostové lyžař. spolků pp. J. Rössler a j. Buchar, p. MUDr. Hásek ve Vysokém, p. MUDr. Vojnar v Jilemnici, p. I. Tauchman - mlynář ve Vichově, p. F. Reich - nadlesní J. O. hrabě Harracha a p. K. Mrkvička - sládek v Hoř. Roketnici

V propozicích najdeme i seznam přihlášených borců, představující výkonostní špičku českých závodníků včetně jejich zahraničních instruktorů:

J. A. Kubát - Benecko - obhájce mistrovského titulu v běhu na 10 000 m

Běda Prokop - Spíeňák - „20 000 m

J. R. Ofovský - Praha, Dr. Dieskau-Rubenau, Sasko, H. Steffens - Christiania, Norsko, J. Doubalík a V. Janda - Vysoké (oba tehdy ještě startovali za jilemnický krkonošský spolek Ski). Za povšimnutí stojí i sestava závodníků přihlášených k běhu na 1500 m s dodatkem „Závod otevřený pouze jedincům nedlícím v horách“. Na této trati se utkali 4

závodníci z Prahy, po jednom z Navarovy, ze Záhřebu a z Počernic. Zvítězil c. a k. nadporučík Lépesz od 42. pěšího pluku z Hradce Králové, který porazil i J. R. Ofovského.

Český Ski klub ve Vysokém založen

Všilčný přístup městských orgánů, všeobecný zájem o lyžařské aktivity (závodům 1. II. přihlíželo 3000 diváků) a v neposlední řadě výlučně české osídlení Vysokého a okolí vedly Ofovského a Buchara k rozhodnutí pomáhat vzniku třetího lyžařského spolku právě zde. Celá věc tehdy spěchala. V pohraničních oblastech totiž několik agilních německých lyžařských klubů začalo spolupracovat za účelem vytvoření určitého sdružení. Ofovský byl přesvědčen o tom, že odpovídající protiváhou může být jedině český lyžařský svaz. K jeho ustanovení musela být v rakouském mocnářství splněna základní podmínka - existence nejméně 3 schválených spolků stejného zaměření. Tady dejme opět slovo J. Doubalíkovi: „Dne 13. února 1903 byla svolána šestá nadšenými lyžaři schůze, kde asi 30 jezdců bylo ujednáno založení Český Ski klub. Přátelé Buchar a Rössler nám ochotně radili, a tak hned po schválení stanov byla svolána první valná hromada klubu 28. října 1903, kde prvním předsedou zvolen starosta města K. Schrötter“.

Dokončení příště

Karel Hampel

V minulém čísle došlo k omylu ve jménech. Místo p. Skrbka má být jméno J. Doubalík. Tentokrát to nebyl oteklý redakční, ale autorský.

Przn. redakce

ZPRÁVA ZE ZASEDÁNÍ SKI KLUBU

Část druhá závěrečná

Do nového života se klub probouzí plně až po válce. Čítá přes 400 členů a registruje 21 závodníků. Melich, Jon, Hrubý, Zanta, bratři Skrbkové, Patočka, Kraus, Nesvadbové, paní Knížková a pak Karel Šalda a R. Doubek. Znovu máme přeborníky župy. Jos. Hrubý, Vlastimil Melich, Ladislav Jón a v alpských disciplínách Vlad. Patočka. Znovu máme mistra republiky v jízdě na lyžích - Vl. Melich 2x. V přespolních bězích a na dráze je úspěšný Fr. Zanta, stín legendárního Emila Zátopka. Spolu s ním na Běchovicích Jón, Kraus a Melich. Roku 1946 započato s realizací dvádnácti plánu, skokanského můstku v Šachtách. Stavbu připravil Karel Petruška. Náš přítel, architekt Karel Jarolímek, přenechává projekt k přípravě Josefa Zitovi, který se ujímá dostavby a r. 1951 se uskutečňuje na můstku K 92 první závod. Místek je hodnocen jako nejlepší v republice a závody na něm - Šachty - se pak konají za účasti až 5000 diváků mimo r. 1957 každoročně. (v r. 55 a 56 jako meziná-

rodů). Ski klub reprezentují Josef Nesvadba, Karel Šalda, Jaramír Jón, Josef a Ota Skrbkové, Bedřich Lukáš, Ota Šir a další. Naším nejúspěšnějším závodníkem hodnocen Vladimír Patočka. Největší akci lyžař. odd. se v padesátých letech stává r. 1954 celostátní přebor ČSR v jízdě na lyžích. Od r. 1913 poprvé opět ve Vysokém. Sport a lyžařina mládeže podporuje učitel Kocourek, ale po vyhoštění sokolovny nastává útlum, protože lyžařský oddíl nemá podmínky. Mladí, nadějní závodníci se zaslulou Štěpána Čermáka přesouvají do Rudé hvězdy Semily. Od roku 1960, při účasti světových hvězd, Vysoké hostí až do roku 1967 sedm ročníků závodů Mezinárodního týdně skoků. Nás na nich zastupuje jako Vysochač R. Doubek, pozdější mistr republiky. Roku 1965 při M-ČSSR je na Šachtách dosažen nejdelší skok můstku-84 m. TJ je ceněna jako dobrý pořadatel a Šachty se zapisují do historie lyžování. Můstek je však pak vyřazen z provozu a roku 1970 je ničí vyčizen.

Za předsednictví Josefa Zity lyžařský oddíl znovu zahajuje činnost r. 1973 při příležitosti oslavy 70. výročí založení klubu. Pořádány jsou závody Postaru, ale počíná především práce s mládeží, a to kromě skoku a běhu i na úseku sjezdu. Postaven je nový závkový můstek a přikruženo k opravě dorosteneckého. Pořádány krajské i veřejné závody ve skoku, sjezdu a běhu, ve spolupráci se SOU závody pro zemědělskou mládež, závody Postaru a přespínací běhy „Okolo Petruškových vrchů“.

Roku 1976 pod vedením a zásluhou Josefa Petrušky a sjezdového úseku, který vedl, postaven lyžařský vlek se třemi sjezdovkami. Největší dílo od r. 1973, na němž do dneška závisí chod našeho klubu i celé TJ. Zdeněk Seidl stavá motorem oddílů a začíná se dají jeho běžeckému úseku. Ve skoku, v minulosti naší nejlepší disciplíně, máme dva závodníky (Jos. Poloprutský a Zd. Farský) na M-ČSR a M-ČSSR. Zd. Farský je druhý v kraji přeboru a v závodě sdruženém. Úspěchy se dostávají v okresní lize slalomu a v obřím slalomu žáků. V r. 1975 registrujeme 11 dětí u běhu a 13 ve skoku. V r. 1979 u běhu pod jediným trenérem Seidlem u 19 žáků, 5 dorostenců a 5 mužů. U sjezdového úseku vedeného trenéři Fr. Melnarem a L. Kulkou 13 žáků, 3 dorostence a 1 muže. Pouze úsek skoku bez trenéra ukončuje činnost a ke škodě nás všech buhužel pro stejnou příčinu nefunguje dodnes. Disponujeme však v té době 35 rozhodčích. Pořádáme republikové závody žákovských kategorií ve skoku a závodě sdruženém. V roce 1981 máme již 53 rozhodčích a pořádáme celkem 8 závodů, z toho II. ročník běhu do vrchu. Jsme úspěšní, ale život klubu tento rok postihují i údolní smutné. Musíme se smířit se ztrátou našeho kronikáře, mezinárodně rozhodčího FIS, učitele Karla Doubalika, který milované lyžařině, po vzoru otce Oldřicha a strýce Josefa, věnoval podstatnou část života. Hned rok na to umírá nejvýznamnější čs. závodník před II. svět. válkou Ant. Bartoň a no něm před II. před.

da TJ Frant. Zanta, na jehož počest každoročně pořádány závody Okolo Petruškových vrchů se stává třináctým ročníkem *zároveň* i Memorálem Fr. Zanty. I přes smutek v srdci nelze nepokračovat v rozdělané práci. Zde Seidlovi se daří realizovat jeden z jeho snů, nové běžecské standardní trať. Kladné hodnocení trenéry i závodníky mu jistě přinese alespoň částečné zastudiučnění za skutečně vynaložené úsilí.

V krajském přeboru si v běhu vedou dobře Mír. Morávek, bratři Šikolové a Jitka Soukupová. Ta postoupila z MČSR na M. ČSSR. Ze sjezdového úseku se do Českého poháru kvalifikují Vl. Kukla a Jarosl. Soukup. Od roku 1983 nese opět lyž. odd. název Č. S. K. Do jeho čela je zvolen Mirek Morávek. Čestným předsedou a od r. 1988 předsedou TJ se stává Jos. Zita.

Pořádný každoroční tréninkové
tábory mládeže obou úseků pod vedením
Jana Sedláčka. Mezi běžci se daří nej-
lépe Jindru Školovi a Mirku Morávkovi.
V Obě závody na M-CSSR a do Špičky
kraje se k nim přidá Jitka Soukupová.
Závody Okolo Petruškových vrchů-
Memorial Fr. Zanty a závod do vrchu
Štěpánka vyhrávají 2x po sobě J. Škola
a 3x R. Čivrný. Ve sjezdovém lyžování
bojují v krajské a národní soutěži
Lukáš, Kučera, Pohanková, Mejstnar,
V. Kukla, Zemanová, Kučerová a další.
Havobá se stává přeborníkem kraje.
V okresní jezd. lize je v r. 1985 první L.
Kuklová a Lenka Rydvalová. Klub pořá-
dá na Kráj. přebor učilů různé běžecké
a sjezdářské závody až po Celostátní

kval. a klas. závod Český pohár dospělých a juniorů. Ve skoku až po žákových přeborech ČSR. Každoročně pořádaný oba naše přespolní běhy a závody pro různé organizace. Zdařilou akcí s 5tým dosaženým republikovým šásem se stává 100 x jeden km. Ziskáváme první homologační certifikát na běžecské trati ČSSR a hostíme na nich mezinárodní Mistrovství zrakově postižených. Klub má 56 rozhodčích, sjezdový úsek 20 závodníků a 7 trenérů. Štěpán Zeman a sourozenci Kukulovi startují na národních závodech, Kukulovi i na federálních mistrovstvích. Družstvo Ski klubu mužů dobíhá na Krkonošské 70sátnice na pěkném 10. místě. Ml. dorostenci Nosek, M. Šikola a Petr Šalda a st. dorostenci Morávek, Pavel Šalda, J. Šikola a Cívny nás reprezentují v běhu. V r. 1988 pořádáme Přebory ČSSR v běhu dorostu. Později pak atraktivní závody psích spřežení. Nejlepší ze sjezdového úseku je v té době Linda Kukulová. Na závodních svazech se stává v r. 1988 absolutní žákovskou špičkou ČSSR. Ziskává titul v obřím slalomu a slalomu v ČR a stává se mistryni ČSSR v obřím slalomu. Na nejprestižnějším světovém závodě žactva v Monte Bondone se umísťuje na 13. místě jako nejlepší z našich. Reprezentuje republiku, ale v nejlepší formě máš vinou neukázného lyžaře s těžkým zraněním závodní kariéru přerušit. Její touha vrátit se ke špičkovému lyžování a dříve při rehabilitaci ji však po třech letech přivádí opět k titulu mistryně ČR ve slalomu a může nás reprezentovat dále doma i v zahraničí.

ničí. Nejhodnotnějších výsledků mezi běžci SKI klubu té doby dosahuje Pavel Krob. Ne v lyžařské stopě, ale v běžích do vrchu. V roce 1991 je v Českém poháru čtvrtý a stává se vítězem závodu Evropského poháru juniorů v rakouském Kitzbühlu. Na základě těchto výsledků je nominován do reprezentačního družstva pro MS ve Švýcarsku, kde obsazuje 29. místo a družstvo ČSFR je čtvrté. Dalším úspěšným našim závodníkem je v letním biatlonu Jindřich Šikola. V žebříčku ČR čtvrtý a na M-ČR ve štafetách první. (sólo 6. a 7. (Výborné 4. místo obsazuje na M-Evropě.

Za SKI klub dále dobře závodí v běhu bratři Vašíčkové a jejich mladší kolegyně R. Dušřira a Ondra Seidl. V AD Roubíčková, Jiřičová a v národ. soutěži Bl. Kučerová. Z mnoha pořádaných závodů se stávají také spolupředátem M-ČR mužů, žen a juniorů v Harrachově v r. 94 a 95. Pořádáme první ročník Vysockého kritéria. Rozrůstá se běžecký oddíl a jeho závodníci dosahují na medailová umístění. Tomáš Doulbalk třetí na M-KSL, T. Tichánek první v Žantově memoriálu, Jiří Doulbalk třetí na Kritériu. V roce 1996

pořádáme M-ČR žactva v běhu, kde vynikáme jako organizátoři a máme v osobě R. Dušřiry i svého zástupce. Běžci se pod vedením Zd. Seidla nestále zlepšují a dostávají se další úspěchy. J. a T. Doulbalíkové na mistr. a Poháru KSL, T. Tichánek v Bělohorské a Liberci, P. Nesvadba ve Vrchlabí a Liberci a L. Šaldová a O. Saska v Semilech.

Život klubu poznamenává ztráta jeho předsedy, kamaráda Mírka Morávka. SKI klub se pod jeho vedením stává opět nejvýznamnější částí TJ a hraje ne bezvýznamnou roli i v dobré reprezentaci města. Mirkovy schopnosti a výřečnost docela snad až při pořádání závodů Postaru, které řídil se sobě vlastním šarmem a zaujetím. Pro rozvoj klubu jsou podstatná jednání vedená tajemníkem TJ Ing. Pavlem Štěpánkem, vedoucí k získání pozemků, jejichž význam, rozlohu a důležitost ocení náležitě až příští generace. Dokončujeme práce na SKI chatě. Ohromné úsilí odvádějí Ing. J. Vašíček spolu se Zd. Seidlem při nezbytné homologaci dalších trati.

Krásný, nový prapor nám poprvé předstoupil Fr. Kučera na první schůzi loňského roku v nové dostavbě vleku.

Sjezdový úsek v poslední sezóně, ovlivněné skoro absolutním nedostatkem sněhu, zastupují na M-Krkonoské a Středočeské župy Fedorko, Pohanka, Kvardová a Kučerová Eva i Blanka. Šest členů závodí na Špičáku. V běžeckém lyžování se k bratrům Doulbalíkovým, kteří startovali za SKI klub na M-ČR, letos připojují Petr Nesvadba a Šárka Kořínková. T. Tichánka od postupu dělilo několik sekund, ale má ještě šanci.

Ostatní mladší členové týmu se ze závodů nikdy nevracejí bez medaile. Především díky Lucii Šaldové, Jakubu Durdovi, ale i zásluhou O. Sasy, Še-

pána Prokúpa, Jakuba Havla a K. Doulbalíkové. Hlavním posláním a úkolem SKI klubu je závodní lyžování. Úsek skoku nám žel neprecuje. Sjezdový má trenéry připravené pokračovat v úspěšné práci minulých let a trenér běžců Zd. Seidl se po dvaceti letech konečně dočká dvou kvalifikovaných pomocníků. Dobrá tradice vysokého SKI klubu se pomalu obnovuje a slibné výsledky to potvrzují. Velkým oddílům se rovnat nemůžeme, především ekonomicky, ale o žákovské naděje se postarat umíme. Kvalitní technické zázemí a zkušený tým rozhodlých s výpočetní technikou Ing. Josefa Hejrala nám umožňuje pořádání i nejnáročnější závody, jako zatím jedinému oddílu s použitím počítače i závody skokanské. Slavná lyžařská tradice nás zavazuje v lyžařině pokračovat a tohoto úkolu se budeme snažit zhostit co nejlépe.

J. Doulbalík

95 let ČESKÉHO SKI KLUBU

Průběh oslav

Za účasti předsedy Českého Olympijského výboru, člena předsednictva Mezinárodní lyžařské federace FIS Dr. Milana Jiráska, zástupce Svazu lyžařů ČR, města a hostů ze spříátelých klubů oslavil vysocký lyžařský klub 95. výročí svého

založení. Program oslav započal za přítomnosti pana starosty a předsedy TJ doleďáckým uctěním památky závodníků a členů klubu na místním hřbitově a pokračoval odpoledne v městském muzeu přednáškou pana Hladíka o počátcích lyžování a prohlídkou rozšířené lyžařské expozice. Vlastní slavnostní schůze pak probíhala ve skijáky vyzdobeném zařízení TJ na vleku „U Ferryho“, kde se o spokojenost více než osmdesáti hostů vzorně staral pan Fr. Matoušek a jeho tým včetně pana Bořka Kučery. Po zahájení a slavnostním příchodu na zdar jednání, na rozvoj našeho Ski klubu a lyžování vůbec, Ing. Bartoš seznámil přítomné s programem schůze a lidová vypravěčka paní Slávka Hubačiková, která přijala naše lyžařské pozvání, úvodními slovy kronikáře K. Doubalíka k znovuoživení písemných zpráv Č. S. K. z roku 1973 uvedla schůzi a navodila tu správnou atmosféru. Miroslav Morávek z autentických zápisů jednatelských knih přiblížil samotný vznik klubu a Svazu lyžařů. Poté předseda SKI klubu s trochou nadávkou zdůraznil význam klubu, např. i pro založení prvního národního lyžařského svazu na světě, Svazu lyžařů v Království českém a zmínil náš přínos pro české, ale i světové lyžařství. Zaznělo množství i méně známých skutečností, dokazujících výjimečnost vysokých závodníků a samotného klubu pro lyžařský rozvoj v Čechách a ČR po roce 1903. Další program schůze obohatala Paní Nada Jindřísková z Českého krkonošského spolku Ski z Jilemnice čtením o úplných počátcích lyžování u nás a prvních závodech ve Vysokém nad Jizerou

tak, jak jsou zaznamenány v jejich kronice a zápisech z výběrových schůzí. Před krátkou přestávkou vybraní členové převzali z rukou Dr. Jiráska věcné dary a čestná uznání, která jim udělil Č. S. K. ve Vysokém k 95. výročí vzniku. Čestná uznání obdrželi: Ilm. memoriam Za rozvoj a znovuoživení historie klubu Mirek Morávek. Za zásluhy, rozvoj a propagaci lyžování Josef Zita. Za občetvou tvůrčí trenérskou, rozhodcovskou a funkcionářskou činnost Zdeněk Seidl. Za výbornou sportovní reprezentaci klubu Linda Kuklová a Pavel Krob. Za dlouhodobou činnost ve prospěch Č. S. K. Václav Kramář, Josef Buchar a Václav Lukáš. Za dlouhodobou trenérskou činnost ve sjednotěném lyžování Vladimír Kukla, František Mejstnar a Ladislav Kučera. Za dlouhodobou činnost rozhodčí Jitka Seidlová, Ing. Jiří Vašíček, Ing. Jiří Lukáš a František Kučera. Za zavedení výpočetní techniky a propagaci Č. S. K. Ing. Josef Hejral. Po slavnostním předávání nadešla chvíle pro pouduček. S nadšením přijetím se pak v průběhu schůze setkali i další poudučky z Podkrkonoší a ve Slávicím podání se staly skutečnou ozdobou jednání. Zvláště naši hosté prožívali v těchto chvílích (podle jejich vyjádření) spokojenost jako po vítězství závodce. Program dále pokračoval obsáhlým, ale nezbytným vystoupením J. Doubalíka. Seznámil naslouhající s činností klubu od jeho založení až po dnešní současnost. Zopakoval slavnostní a ta méně šťastná údobí života klubu, jeho funkcionáře a závodníky a zdůraznil, že jsme povinni ve slavné lyžařské tradici pokračovat. Takový je náš závazek.

V dalším průběhu schůze zazněla z úst Ing. J. Vašíčka zpráva o činnosti rozhodčích lyžování, jejichž počet i odborné zkušenosti řadí náš klub na přední místo v republice, což nám umožňuje pořádání i ty nejnáročnější běžecké závody. Následovaly projevy a pozdravy milých hostů, z nichž největší potlesk vyvolal dárny přítel klubu pan Miloslav Bělonožník, zdůrazňující svůj vyšší věk upozorněním, že starší než on je jen ten náš Ski klub. Schůzovní jednání končil Zdeněk Seidl video-závody „Po staru“, které i pro naši potřebu nám poskytla TV NOVA. Vše takové pořad natáčela ve Vysokém, a kdo ho viděl, potvrdil, že dokument neměl chybu. Oficiální tečkou před následujícím občerstvením a volnou zářavou bylo poděkování předsedy klubu všem přítomným a hostům za účast a sponzorům a všem těm, kteří se podíleli na zdárném průběhu oslav, za jejich pomoc.

Větrníka využívá Č. S. K. ve Vysokém znova a děkuje touto cestou ještě jednou všem, kteří se o to zasloužili, za výbornou reprezentaci klubu i města Vysokého. Zvláště díky patří sponzorům oslav, především p. Bucharovi, kolektivu Fr. Matouška, S. Hubačikové, V. Bartošovi a pracovníkům muzea. Vítáme zároveň postoj města a děkujeme panu starostovi J. Maturovi, v jehož projevu na jednání zaznělo, že město, které zastupuje, si váží práce těch a podporuje ty, kteří na oplátku městu dělají nejlepší propagaci a snaží se ho co nejvíce reprezentovat. Úplně nakonec je nutné uvést na pravou míru fámy ohledně financování oslav a především občerstvení. Na prezentaci akce a na pořízení věcných darů P. Krobovi, L.

Kuklové, Z. Seidlovi a J. Zítovi se podílela mimo SKI klubu TJ Vysoké částkou 2. 440,- Kč a sponzorský pan V. Bartoš, jemuž vděčíme jak za ztvárnění čestných uznání, tak za zhotovení pamětních stůžek. Samotné občerstvení hradil částkou 3. 000,- Kč pan Josef Buchar, 300,- Kč věnoval pan Jar. Kučera a do celkové částky 8. 000,- Kč přispěla firma Fr. Matouška a největší ze sponzorů, město, které se angažovalo do celkového rozpočtu akce částkou 5. 000,- Kč a poskytnutí knižních upomínkových publikací. Tolik Č. S. K. ve Vysokém nad Jizerou k oslavě svého kulatého 95. výročí vzniku.

Jiří Doubalík předseda Č. S. K.

KČT

Dne 21. 11. 1998 se loučíme s letošním turistickou sezónou tradičním zamykáním cest. Účast 24 příznivců turistiky. Tra-sa - Vysoké n. J. - Stará Ves - prohlídka betléma - Roztoky - prohlídka Novákovy mlýna s velice poutavým vyprávěním o jeho historii, určitě doporučujeme i zastávku využít k shlédnutí videa z našeho zájezdu do okolí Křivokláta. Děkujeme za milé pohostění a pokračujeme do Rybní, Hájů n. J. a Roprachtic. Zde zakončíme naše putování na poslední loči. Délka našeho putování v mrazivém počasí je 22 km.

26. 12. poprvé na běžkách, a to na Štěpánku na Štěpána. Účast 7 turistů. Akci pořádá klub českých turistů Benešov u Semil.

Dne 28. - 29. 12. se zúčastňujeme semináře oblastního výboru KČT, který se konal na Dvoračkách. Účast tří zástupců našeho KČT.

29. 12. se scházíme na valné hromadě k zhodnocení celoroční činnosti. Hostem našeho posezení je PhDr. J. Hausman s jeho poutavým vyprávěním z cest po cizině, doplněným diapozitivy.

1. 1. 1999 začínáme naši činnost tradičním výstupem na Štěpánku. Účast 18 příznivců turistiky. Tři turisté se účastnili novoročního výstupu na Kozákov.

Jiří Libal

Společenská kronika

Narození

11. 1. 1999 se manželům Květuši a Martinu Turpišovým ze Sklenářic narodil syn Michal.

Blahopřejeme!

Výročí

Vysoké nad Jizerou

- 10. 01. Štekr Antonín 93 let
- 10. 01. Štírová Hana 73 let
- 10. 01. Frančová Jaroslava 77 let
- 16. 01. Hájková Ludmila 77 let
- 22. 01. Bartoniček Karel 75 let

- 28. 01. Hásek Josef 85 let
- 29. 01. Patočková Jarmila 76 let
- 03. 02. Zemanová Hilda 83 let
- 08. 02. Bažantová Milada 73 let
- 11. 02. Kvarda Bohuslav 72 let
- 16. 02. Hladíková Jůlie 71 let
- 18. 02. Hajný Bohumír 81 let
- 19. 02. Voříšková Věra 81 let

Sklenářice

- 01. 01. Opatřko Josef 75 let
- 20. 02. Vondrák Bohumil 80 let
- 17. 01. Habová Ludmila 86 let
- 28. 01. Stochel Marian 78 let
- 28. 01. Metelka Ladislav 76 let

Horní Třeba

- 01. 01. Novotná Zdeňka 82 let
- 08. 01. Slavík Čestmír 74 let
- 10. 01. Hladíková Marie 71 let
- 17. 01. Hančová Blažena 76 let
- 10. 02. Hrubý Miloš 75 let
- 10. 02. Stehlíková Ludmila 80 let
- 13. 02. Bartoňová Marta 80 let
- 15. 02. Škoda Josef 75 let
- 26. 02. Vránová Anna 71 let
- 28. 02. Vrtna Josef 79 let

Stará Ves

- 05. 02. Janoušková Marie 78 let

Všem jubilantům srdečně blahopřejeme

Zemřeli

- 11. 12. 1998 ve věku nedožitých 71 let paní Milada Palasová
- 24. 12. 1998 ve věku 46 let paní Miroslava Popelová

Pozůstalým vyjadřujeme upřímnou soustrast

Vážení přátelé,

denně se ve své lékařské praxi dostáváme do situací, kdy život člověka doslova visí na tenkém praménku krve unikající z jeho žil. A bohužel dochází i k tomu, že nedostatečné zásoby krve ve zdravotnickém zařízení zvrhnou mísku vah na stranu smrti.

Není proto příliš potěšující, že v České republice připadá na tisíc obyvatel mnohem méně dobrovolných dárců krve nežli ve vyspělých evropských zemích. To samé platí i o Jilemnicku. Chtěli bychom tedy touto cestou co nejupřímněji poděkovat všem těm, kteří v uplynulém roce svou krev nezištně darovali a popřát jim

vše nejlepší v novém roce 1999.

Současně bychom chtěli poprosit Vás ostatní, aby jste zvážili možnost stát se dobrovolnými dárci krve (všechny potřebné informace Vám můžeme poskytnout na telefonních číslech 0432/55 16 25, 55 16 35, 55 16 37). Víme, že Vám nemůžeme nic hmotného nabídnout - snad kromě nároku na odpočet z daně z příjmu. Jenže krev je jedním z nejcennějších darů, které člověk může dát člověku, darem, který nelze penězi měřit. Nikdo z nás ostatně neví, kdy ji on sám nebo někdo z jeho blízkých bude potřebovat.

Za Masarykovu městskou nemocnici Jilemnice

MUDr. Jiří Kalenský, ředitel

MUDr. Jindra Škarková, primář HTD

RNDr. Roman Jirsa, vedoucí technolog HTD

Jana Kavanová, vrchní sestra HTD